

РЕШЕНИЕ

№ 1726

гр. София, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 22.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10013** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от ЗУБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Х. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Турция, срещу Решение № 15110/10.10.2022г. на Зам. председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че административният орган е подходил формално и не е изяснил всички факти от бежанската история на жалбоподателя, както и сигурността в страната му на произход. Претендира се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Х. М. се явява лично и поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по оспорването – Зам. председател на Държавната агенция за бежанците при МС, се представлява от юрисконсулт Д. Д., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП не изпраща представител, не взема становище.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на

страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство започва с подадена молба за предоставяне на хуманитарен статут с вх. № РД 09-1892 от 08.04.2022 г. на РПЦ - С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС) от жалбоподателя Х. М., [дата на раждане] в [населено място], Турция, гражданин на Турция, туркмен по народност, вероизповедание: мюсюлманин-шиит, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на турски национален паспорт.

Търсецията закрила посочва, че на 20.03.2022г. е напуснал Турция легално с турски паспорт, но при опит да влезе на българска територия бил задържан, тъй като нямал необходимите за това разрешителни. Същевременно заявява, че от 2003г. до 2019г. пребивавал във Франция незаконно, но бил депортиран.

Жалбоподателят мотивира молбата си за закрила с участие в митинг на 08.03.2022г. в подкрепа на жените и против анулирането на Истанбулската конвенция. Твърди, че полицията се намесила при разпръскването на въпросната демонстрация, защото не била официално разрешена, като използвала вода и сълзотворен газ. Заявява, че били арестувани 34 жени, а той избягал, като посочва, че от страх да не бъде предаден от някого, решил да се завърне при родителите си в [населено място]. Там си извадил национален паспорт и фалшива френска лична карта и напуснал Р.Турция. Според твърденията му, негов приятел имал познат в полицията, който му бил казал, че срещу него имало заведено дело за участие във въпросната демонстрация.

Същевременно твърди, че преди да замине за Франция бил задържан за три дни поради участие в честването на кюрдската нова година. Според думите му през тези три дни му е упражнявано насилие от полицията. Заявява, че бил освободен с условието да не напуска родния си град. Мотивира бежанската си история и с проблеми от религиозен и етнически характер. Понеже е кюрд трудно си намирал работа, а и кюрдите били задължавани да гласуват за партията на настоящия турски президент. Също така посочва, че по религиозни убеждения е алевит и не се молел и не постел. Разказва, че поради това бил обвиняван от съседите си, че не е истински мюсюлманин. Заявява, че алевитите трудно си намирили работа особено в райони с по-консервативно сунитско население. Твърди, че към момента не е член на политическа партия или организация и не знае дали има заведено дело спрямо него.

Издадено е оспореното Решение № 15110/10.10.2022г. на Зам. председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. Административният орган е приел, че кандидатът не посочва основателни опасения от преследване по причините, не се установяват и предпоставките по чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ. За него не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал.1 от ЗУБ. Относно твърденията на кандидата, за физическо малтретиране и задържане от страна на полицията, административният орган приема, че не са подкрепени от никакви доказателства и следователно не следва да се приемат за достоверни и да се кредитират в контекста на бежанската история. Приел е, че молителят не е посочил член от семейството му да има предоставена международна закрила в Република България, затова за него не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. Посочените от молителя лични мотиви не могат да бъдат

оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 от ЗУБ. Обсъдени са предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, но е прието, че същите не са налице при липса на личен елемент за международна закрила по смисъла на чл.9, ал.1, т.1-3 ЗУБ. Решението е връчено на жалбоподателя на 25.10.2022г. срещу подпис в присъствието на преводач.

Административен Съд С. – град, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 25.10.2022г., който е подал жалбата си до административния орган на 28.10.2022г. с рег. № УП21154. Жалбата е подадена до съда чрез административния орган на 02.11.2022г. /вх. № 39310 по описа на АССГ/, т.е. в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Процесното решение е издадено от заместник-председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган на основание на чл. 48, ал. 2 от ЗУБ във връзка със Заповед № 03-15/03.05.2022г. на председателя на ДАБ, по силата на която са му делегирани правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1-4 ЗУБ, с изключение на правомощията да отнема международна закрила. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма и е материализирано в писмена форма съгласно чл.59, ал.2 АПК.

Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца молба за закрила рег. № РД 09-1892 от 08.04.2022г. на РПЦ-С.. Основанията за предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут са уредени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които не желае да се завърне в страната си на произход.

Противно на твърденията в жалбата, административният орган не е допуснал нарушение на задълженията си за служебно изясняване на случая, вкл. по силата на чл.9 и чл.35 АПК. Съгласно чл.63а, ал.1 ЗУБ на чужденеца е предоставена възможност да заяви фактите и обстоятелствата от бежанската си история в интервю. По силата на чл.30, ал.1, т.9 ЗУБ кандидатът има задължение по време на административното производство да съдейства за изясняване на неговия случай, като съобщава пълна и достоверна информация на съответните длъжностни лица. Според чл.63а, ал.2 ЗУБ чужденецът е длъжен да представи всички доказателства в подкрепа на молбата си за международна закрила до произнасянето по нея, като в случай че не ги представи, произнасянето се извършва без тези доказателства.

След края на проведеното на 14.04.2022г. интервю, кандидатът не е направил възражения или допълнения. Ето защо съдът приема за неоснователни твърденията на

жалбоподателя, че не му е осигурена възможност да ангажира доказателства в хода на административното производство. Напротив, в хода на проведеното интервю той последователно е разпитан за всички релевантни обстоятелства по чл.8, ал.1 ЗУБ – наличие на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, както и за извършени лично спрямо него действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, вкл. наличие на реална опасност от тежки посегателствата по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Твърденията на оспорващия, че е подложен на политическо преследване и че поради участието си в митинг в подкрепа на жените и против анулирането на Истанбулската конвенция срещу него имало заведено дело, правилно са преценени като липса на основание за предоставяне на бежански статут. Твърденията му за обвинение от страна на съседите му, че не е истински мюсюлманин и, че трудно би си намерил работа особено в райони с по-консервативно сунитско население не са подкрепени от доказателства и не следва да се приемат за достоверни и да се кредитират в контекста на бежанската история. Съдът споделя и изводите на административния орган, че действията на жалбоподателя са свързани с възможността да напусне страната си на произход и да се установи във Франция.

Правилна е преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, тъй като не могат да се приемат за обосновано опасение от преследване. По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на чужденеца, следва да се отбележи, че в случая от негова страна не се твърди в държавата си по произход да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Няма изложени и твърдения за наличие на обстоятелства измежду предвидените в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУТ.

Административният орган е извършил преценка и относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като „тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт“.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци

или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Извършената преценка за липса на основания жалбоподателят да се опасява за живота или свободата си на тази територия поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, и че за кандидата е възможно да се завърне в Р.Турция, се подкрепя напълно и от представените по делото справка за актуалното положение в Р.Турция с вх. № МД-426/11.07.2022г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, на която и административният орган е направил анализ и справка с вх. № МД-81/07.02.2023г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС. В същите се сочи, че Националната полиция и жандармерията в страната са под контрола на Министерството на вътрешните работи и отговарят за сигурността в градските райони и съответно в провинциалните и граничните райони, а военните носят пълната отговорност за граничния контрол и външната сигурност в страната. Градските власти поддържат ефективен контрол върху служителите на правоприлагащите органи, но механизмите за разследване и наказване на злоупотреби и корупция остават действително недостатъчни. Обстановката в страната не може да се определи като наличие на въоръжен конфликт. На следващо място в докладите се съдържа информацията относно дискриминацията въз основа на религията. Посочено е, че Конституцията на Р. Турция определя страната като светска държава и обезпечават свободата на съвестта, религиозните убеждения и вярвания, изразяването и поклонението и забранява дискриминацията на религиозна основа. Действително, правителството продължава да ограничават правата на немюсюлмаските религиозни малцинства, но кандидатът не спада към тази категория, доколкото при регистрацията и при проведеното интервю той заявява, че не принадлежи към немюсюлмаските религиозни малцинства, а е мюсюлманин-шиит. На следващо място правилно административният орган е заключил, че икономическите проблеми които изпитва турската страна не са причина да се смята, че жалбоподателят ще изпитва основателни опасения за живота си. С оглед на това обосновано е прието, че жалбоподателят, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт и единствено на

основание присъствието си на територията на държавата си на произход, жалбоподателят не би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, посочени в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приеме извод за предоставяне на такъв статут. Не се твърди член от семейството на жалбоподателя да е с предоставен хуманитарен статут. Не се сочат конкретни обстоятелства, които да обосноват предоставяне на хуманитарен статут по причините, визирани в, ал. 8 на разпоредбата.

Административният орган изпълнява задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните за неговата решаваща роля факти, а именно: извършва проверка доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни, обсъжда актуалната обстановка в страната по произход – Р.Турция, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на Зам. председателя на ДАБ при МС.

По изложените съображения, като е отхвърлил молбата за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и е обсъдил по чл. 35 АПК релевантните за това факти, административният орган е постановил законосъобразно решение и не е нарушил материалния закон. Предвид изложеното, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Турция, срещу Решение № 15110/10.10.2022г. на Зам. председателя на ДАБ при МС.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: